

Vergaderjaar 1991-1992

20 695

Wijziging van artikel 902a van het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering en in verband daarmee van enige andere artikelen van dit Wetboek (facultatief horen van de raad voor de kindbescherming)

Nr. 11

VERSLAG VAN EEN MONDELING OVERLEG

Vastgesteld 31 januari 1992

¹ Samenstelling:

Leden: Stoffelen (PvdA), Gualthérie van Weezel (CDA), V. A. M. van der Burg (CDA), Lauxtermann (VVD), Schutte (GPV), Krajenbrink (CDA), Korthals (VVD), Wiebenga (VVD), Laning-Boersema (CDA), Vermeend (PvdA), Brouwer (Groen Links), Kohnstamm (D66), Wolffensperger (D66), ondervoorzitter, Swildens-Rozendaal (PvdA), voorzitter, Van Traa (PvdA), Soutendijk-van Appeldoorn (CDA), Van de Camp (CDA), Biesheuvel (CDA), Jurgens (PvdA), Koffeman (CDA), Kalsbeek-Jasperse (PvdA), Zijlstra (PvdA) en M. M. van der Burg (PvdA).

Plv. leden: Apostolou (PvdA), Tegelaar-Boonacker (CDA), De Hoop Scheffer (CDA), Rempt-Halmmans de Jongh (VVD), J. T. van den Berg (SGP), Koetje (CDA), Dijkstal (VVD), Te Veldhuis (VVD), Van der Heijden (CDA), Schoots (PvdA), Sipkes (Groen Links), Scheltema-de Nie (D66), Groenman (D66), Van der Vaart (PvdA), Middel (PvdA), Bijleveld-Schouten (CDA), Doelman-Pel (CDA), Hillen (CDA), Stemerding (PvdA), Vreugdenhil (CDA), Leerling (RPF), Van Nieuwenhoven (PvdA) en Van Heemst (PvdA).

² Samenstelling:

Leden: Vacature PvdA, Niessen (PvdA), Leerling (RPF), De Pree (PvdA), Lankhorst (Groen Links), voorzitter, Rempt-Halmmans de Jongh (VVD), Van der Heijden (CDA), Franssen (VVD), Laning-Boersema (CDA), Dijkstal (VVD), Janmaat-Abée (CDA), Leijnse (PvdA), Doelman-Pel (CDA), Wolffensperger (D66), Soutendijk-van Appeldoorn (CDA), ondervoorzitter, Koetje (CDA), Vliegenthart (PvdA), Versnel-Schmitz (D66), Apostolou (PvdA), Beijlen-Geerts (PvdA), Huibers (CDA), M. D. T. M. de Jong (CDA) en Middel (PvdA).

Plv. leden: Vacature PvdA, Vacature PvdA, E. van Middelkoop (GPV), Melkert (PvdA), Rosenmöller (Groen Links), E. G. Terpstra (VVD), Esselink (CDA), Ginjaar-Maas (VVD), Van de Camp (CDA), Jorritsma-Lebbink

De vaste Commissie voor justitie¹ en de bijzondere Commissie voor het jeugdwelzijnsbeleid² hebben op 4 december 1991 mondeling overleg gevoerd met de staatssecretaris van Justitie over de **Wijziging van artikel 902a van het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering en in verband daarmee met enige andere artikelen van dit Wetboek (facultatief horen van de raad voor de kindbescherming)** (20 695).

Van dit overleg brengen de commissies als volgt verslag uit.

Vragen en opmerkingen uit de commissies

De heer **Dijkstal** (VVD) herinnerde eraan dat zijn fractie zich in de schriftelijke voorbereiding positief heeft opgesteld ten opzichte van het onderhavige wetsvoorstel, maar ook een voorbehoud heeft gemaakt wat betreft de stiefouderadoptie en de adoptie in het algemeen, omdat daarover nog een stuk naar de Kamer zou worden gezonden. Op dat moment kon hij nog niet overzien wat de betekenis van het wetsvoorstel was in relatie tot de adoptie. Daarna kwam de subcommissie kindbescherming met de idee van een volstrekt onafhankelijke kinderrechter met aan de ene kant de raad voor de kindbescherming die optreedt namens de samenleving als het gaat om het belang van het kind en aan de andere kant ouders of anderen die een andere mening hebben over dat belang van het kind. Naar zijn mening beoogt het wetsvoorstel niet om afbreuk te doen aan de rol die de raden spelen in het opkomen voor de belangen van het kind, maar wel om een ingeslopen bureaucratie uit te bannen door niet meer iedereen erbij te betrekken, ook als dat niet zinvol was.

Niet zozeer in de wetstekst, maar wel in de memorie van toelichting wordt gesteld dat de kinderrechter de raad kan oproepen als hij dat nodig acht. Ontstaat daardoor geen spanning met de nieuwe situatie waarin het primaat meer ligt bij de raad als belangenbehartiger van het

(VVD), Frissen (CDA), Vacature PvdA, Vriens-Auerbach (CDA), Kohnstamm (D66), V. A. M. van der Burg (CDA), Mulder-van Dam (CDA), Van Nieuwenhoven (PvdA),

Groenman (D66), Van Otterloo (PvdA), M. M. van der Burg (PvdA), Hermes (CDA), Van der Ploeg-Posthumus (CDA) en Van der Vlies (SGP).

kind? Het zou er toch om moeten gaan dat de raden, wanneer zij dat noodzakelijk achten, altijd de mogelijkheid hebben om ter zitting te verschijnen?

Als de mogelijkheid bestaat om te veel schriftelijk af te laten doen, is dan nog wel het belang van het kind gewaarborgd? Uiteraard hangt dit mede af van de kwaliteit van het werk van de raden; als zij hun werk serieus nemen en goed hebben georganiseerd, dan zal daarvoor niet behoeven te worden gevreesd.

De relatie van het onderhavige wetsvoorstel met het wetsvoorstel stiefouderadoptie en wellicht zelfs met de adoptie in het algemeen was de heer Dijkstal niet helemaal duidelijk. In dat verband wees hij op de motie-Laning-Boersema c.s. waarin werd gevraagd of er in adoptie- en echtscheidingszaken nog wel een taak voor de raden is weggelegd. Het traject dat op dat punt wordt gevolgd, is nog niet bekend, maar ondertussen ligt er wel het wetsvoorstel inzake stiefouderadoptie waarin in ieder geval de VVD-fractie tijdens de schriftelijke voorbereiding heeft geprobeerd het belang van het kind centraal te stellen. Dat zou het enige motief behoren te zijn om tot stiefouderadoptie over te gaan. Als dat belang het centrale motief is, dan ziet de heer Dijkstal voorlopig niemand anders zo goed in staat om dat te waarborgen dan de raden.

Volgens de heer **Van den Berg** (SGP) had zijn fractie niet aan de schriftelijke voorbereiding van het onderhavige wetsvoorstel deelgenomen omdat zij er vooralsnog geen bezwaren tegen heeft. Bovendien is thans een brede heroriëntatie gaande op het totaal van de reclassering in relatie met algehele jeugdbescherming. Daarover zou verder worden gesproken in de geplande UCV. Deze discussies zouden legislatieve consequenties kunnen hebben, ook voor het wetsvoorstel. Moet nu de plenaire behandeling ervan op de uitkomsten van die discussies wachten, of kan zij gewoon doorgaan, omdat het immers slechts één facet van de gehele problematiek betreft? Het voorstel moet ook worden gezien tegen de achtergrond van de vraag naar de werkelijke en blijvende taken van de raden voor de kindbescherming, ook na de heroriëntatie. De heer Van den Berg zou er geen onoverkomelijke bezwaren tegen hebben dit wetsvoorstel af te handelen, maar vernam daarover graag het oordeel van de staatssecretaris.

Mevrouw **Laning-Boersema** (CDA) stelde dat het wetsvoorstel niet geïsoleerd kan worden gezien van de zojuist genoemde heroriëntatie. Op 25 oktober 1988 is de schriftelijke behandeling begonnen en ondertussen is er heel wat gebeurd. Het gehele terrein van de kindbescherming is in beweging en er is een drietal belangrijke rapporten verschenen, waaronder een over de beleidsvisie van de staatssecretaris, nl. Justitiële jeugdbescherming, het recht in beweging, dat al in een UCV is besproken. Daarbij heeft de CDA-fractie kenbaar gemaakt dat zij hecht aan het zoveel mogelijk terugdringen van het justitieel ingrijpen in gevallen zoals nu aan de orde. Het ingrijpen van de raden moet eigenlijk zo min mogelijk, zo licht mogelijk en zo kort mogelijk plaatsvinden. Dat betreft dus gevallen waarin de raden als procespartij optreden. Deze opvatting vloeit niet voort uit kritiek op het functioneren van de raden, maar uit de visie van het CDA op de positie van de diverse actoren. Mede gezien de kerntakendiscussie lijkt het de CDA-fractie van belang om vast te stellen dat het beschermen van een kind dat problemen heeft en waar ouders tekortschieten, tot een van de belangrijke verantwoordelijkheden van de overheid behoort. Mede gezien het belang van het kind hecht de CDA-fractie aan terugdringing van het justitieel ingrijpen. In de zojuist genoemde motie werd de regering dan ook verzocht de mogelijkheid te onderzoeken om de rapportage en advisering bij adoptie en in gevallen van echtscheiding zonder inschakeling van de raden voor

de kindbescherming plaats te laten vinden. Het oplossen van problemen tussen ouders en kind dient zoveel mogelijk aan henzelf te worden overgelaten, want zij moeten immers met elkaar verder. Dat betekent een terughoudende rol voor kindbescherming en rechter. Wel moet het vangnet dat de overheid behoort te bieden gewaarborgd blijven.

De voorgestelde wetwijziging zou naar de mening van mevrouw Laning moeten voldoen aan twee vereisten: terugdringen van de rol van de kindbescherming ten faveure van de ouders en het waarborgen van kerntaken. In dit licht bezien kan het voorstel tot wijziging van het verplichte oproepen van de raden van de kindbescherming in een facultatief horen in adoptie- en echtscheidingszaken een goede eerste stap zijn voor zover het de raden ontslaat van de wettelijk verplichte taken die in veel gevallen slechts van formele betekenis zijn. Het voorstel draagt dan bij aan het waarborgen van de kerntaken van de raad en doet recht aan het tot uitdrukking brengen van de primaire verantwoordelijkheid van ouders. Bovendien krijgen de raden zo meer ruimte voor taken waarin zij door hun deskundigheid een cruciale rol vervullen en gezien hun werkdruk is dat geen overbodige luxe.

De fractie van het CDA kon niet zonder meer instemmen met dit onderdeel van het wetsvoorstel. Zijn de mogelijkheden van de raden om te voldoen aan de hun toekomende bevoegdheden wel voldoende gewaarborgd? Daarnaast dient getoetst te worden of dit wetsvoorstel bijdraagt aan de gewenste versterking van de positie van ouders en kinderen. Het terugdringen van justitieel ingrijpen ten behoeve van direct betrokkenen heeft vanzelfsprekend niet alleen betrekking op de raden, maar ook op de rechters. De CDA-fractie kan wel instemmen met de algemene lijn van het wetsvoorstel, want concentratie op kerntaken is van groot belang en het voorstel komt wat betreft de taken van de raden bij echtscheiding en adoptie, grotendeels tegemoet aan de strekking van de motie. Het adviseren in maatregelen acht de CDA-fractie voorlopig nog een van de kerntaken van de raden, maar dit wetsvoorstel ontnemt hen wel de primaire verantwoordelijkheid op dit punt. Die gaat naar de rechter en dat vindt de CDA-fractie niet wenselijk. Naar haar mening mogen voorstellen die de kerntaken van de raden raken niet geïsoleerd worden, maar moeten zij deel uitmaken van een bredere belangenafweging en worden ingepast in een beleidsvisie op langere termijn. Voorstellen zoals het onderhavige kunnen dan ook pas na de kerntakendiscussie op hun merites worden beoordeeld. Zolang deze discussie niet is afgerond en het zicht op de effecten op de hele organisatie en verantwoordelijkheidsverdeling op het zo belangrijke terrein van de jeugdbescherming ontbreekt, kan over wijziging van verantwoordelijkheden op essentiële terreinen niet zorgvuldig genoeg worden geoordeeld.

Mevrouw **Van der Burg** (PvdA) had om dit mondeling overleg gevraagd vanwege de afwijzende reactie van de staatssecretaris in zijn brief van 2 oktober jl. op het verzoek om het wetsvoorstel te heroverwegen of de behandeling ervan uit te stellen tot afronding van de fundamentele discussie over de kerntaken van de raden voor de kindbescherming. Dat verzoek werd ingegeven door het onderzoek van de commissie-Vliegenthart en de bespreking daarvan in de Kamer. Het betreft in feite dus een procedurele kwestie, al kan de inhoud natuurlijk niet buiten beschouwing blijven.

Mevrouw Van der Burg begreep die afwijzende reactie niet. Het voorstel lijkt heel onschuldig en redelijk en in 1988 heeft ook de PvdA-fractie gemeld zich er in algemene zin wel in te kunnen vinden, zij het dat het op onderdelen nog wel enkele vraagtekens zette, maar sinds 1988 is er inderdaad heel wat gebeurd. Tijdens de bespreking van het rapport van de commissie-Vliegenthart bepleitte de Kamer een duidelijk

onderscheid tussen rechtsprekende en adviserende taken ten behoeve van de rechtspleging. Ook is toen om duidelijkheid inzake de kerntaken van de raden gevraagd. Moeten zij wel in alle situaties onderzoeken en adviseren? Blijkens zijn brief wil ook de staatssecretaris de kerntakendiscussie afwachten, maar het is dan wat vreemd dat hij anderzijds met de behandeling van het onderhavige wetsvoorstel wil doorgaan. Mevrouw Van der Burg achtte het niet uitgesloten dat dit voorstel doorkruist kan worden door die kerntakendiscussie. Het gaat in feite om de vraag of nu de rechter of de raad beslist of er bij adoptie, handlichting, voorgedij, e.d. wel of geen onderzoek en advies nodig is gelet op het belang en de bescherming van het kind. Volgens het voorstel beslist in feite de rechter daarover. Officieel kan de raad dus alleen maar optreden als de rechter dat noodzakelijk acht. Daarnaast heeft hij volgens het voorstel de mogelijkheid om eigener beweging een advies uit te brengen, terwijl hij op dit moment altijd het recht heeft om te adviseren. Hij wordt altijd ter zitting opgeroepen, maar beslist zelf beslissen of hij daar ook verschijnt. Naar de mening van de PvdA-fractie behoort dat ook tot de taken van de raad. Deze zal altijd zelf wel bekijken of een onderzoek echt nodig is. Het voorstel komt zo'n beetje neer op een substitutie van raadsbeleid naar rechtersbeleid.

Het verbaasde mevrouw Van der Burg eveneens dat een van de overwegingen van het wetsvoorstel was het doelmatiger werken van de raad. Daar zal niemand op tegen zijn, maar het komt haar voor dat door dit wetsvoorstel werk dubbel zal worden gedaan. De rechter zal op basis van de dossiers bekijken of wel of geen advies zal worden gevraagd en de raad zal de dossiers zelf ook bezien omdat hij zal moeten beoordelen of hij uit eigener beweging advies zal geven. Daardoor zal de doelmatigheid van het werken zeker niet worden bevorderd. Zullen rechters ongevraagde adviezen van de raad overigens wel serieus nemen?

De fractie van de PvdA was al met al van mening dat het beter is om eerst de discussie te voeren over kerntaken van de raden voor de kindbescherming om daarna te bezien welke wetswijzigingen dan eventueel nog nodig zouden zijn.

Antwoord van de regering

De **staatssecretaris** wees erop dat het wetsvoorstel dateert van voor de drie genoemde rapporten en dus ook niet kan inspelen op enigerlei gedachtengang daaruit. Het had vooral ten doel bureaucratie terug te dringen en het automatisme te doorbreken dat de raad altijd moet adviseren, ook in gevallen waarin dat duidelijk niet nodig is. De kerntakendiscussie staat hier los van, maar de staatssecretaris veronderstelde dat ook na die discussie de raad enkele kerntaken zal behouden, zoals het adviseren in zaken van (stiefouder)adoptie en bij maatregelzaken. Tegenwoordig kiest de raad nogal eens voor schriftelijke advisering aan de rechter. Die praktijk zou met dit voorstel een wettelijke basis krijgen. Voor het overige beoogt het het optreden van de raad terug te dringen van het «moeten» naar het «mogen en kunnen». Ook als de rechter meent dat er geen advies behoeft te komen, kan de raad ongevraagd advies uitbrengen. Dat houdt een zekere gelijkwaardigheid van partijen in. De raden zullen de «rol» van de rechtszittingen krijgen, zodat ze kunnen weten wanneer een bepaalde zaak dient en zelf kunnen beslissen of ze in het belang van het kind ter terechtzitting advies uitbrengen, of volstaan met een schriftelijk advies, of dat helemaal geen advies nodig is. Het is immers mogelijk dat de rechter, noch de raad behoefte heeft aan een advies en dan zal er niet geadviseerd worden. Volgens de huidige wetgeving zal de raad altijd moeten adviseren, ook al meent iedereen dat het niet nodig is. Als de rechter deskundig advies wenselijk acht, is de raad volgens de wet de eerst aangewezen om dat uit te

bringen, maar de rechter kan nu ook al andere adviezen vragen, al zal dat nooit zo structureel worden dat er op een goed moment als het ware een alternatieve raad voor de kindbescherming ontstaat.

Natuurlijk stelde ook de staatssecretaris het belang van het kind centraal bij het gehele justitiële jeugdbeleid. Justitie moet pas optreden als dat echt nodig is; probeer zo dicht mogelijk te blijven bij de van nature gegeven situatie. Waar die situatie in de war is geraakt, kan de samenleving uiteraard niet terugtreden. Justitie is dan handelende partij. Daarvoor is een zeer uitgebreid en weloverwogen pakket artikelen in verschillende wetten neergelegd, waarin ook het belang van het kind centraal staat. Er komt een discussie over de kerntaken van de raad voor de kindbescherming, maar die zal niet worden beïnvloed door dit wetsvoorstel. Gezien de voorgeschiedenis, de overwegingen van het wetsvoorstel en de komende kerntakendiscussie, zou de staatssecretaris zich kunnen voorstellen dat het wetsvoorstel slechts een zeer korte plenaire behandeling vereist.

Ten slotte wees de staatssecretaris er nog op dat in de verhouding tussen kinderrechter en raad voor de kindbescherming minder verandert dan in die tussen kinderrechter en de gezinsvoogdij-instellingen. Het is immers de bedoeling om de kinderrechter meer terug te brengen naar de eigenlijke taak van rechter en om de leiding over uitvoering van opgelegde maatregelen over te brengen naar de gezinsvoogdij-instellingen die dan wel wat beter geëquipeerd moeten worden. De requirerende en adviserende taak van de raad zal vooralsnog zo blijven, maar wordt door het onderhavige wetsvoorstel ontdaan van de verplichtende figuur.

Gedachtenwisseling in tweede termijn

Mevrouw **Laning** stelde dat als de gedachtengang van de staatssecretaris wordt gevolgd, weliswaar een eerste stap wordt gezet, maar dan wel op een punt waarop zij verder wil gaan. Bovendien is het niet uitgesloten dat deze stap in het kader van de kerntakendiscussie als een stap te ver moet worden gezien. Zij is immers van mening dat in zaken waaruit een maatregel voortvloeit het wel de taak van de raad voor de kindbescherming is om advies uit te brengen. Als blijkt dat de meerderheid van de Kamer van mening is dat adoptie en echtscheiding niet tot de kerntaken van de kindbescherming horen, zou men er blij mee moeten zijn dat in ieder geval dit kleine stapje wordt gezet, hoewel de CDA-fractie duidelijk verder wil. Heeft de kindbescherming bij alle adoptiegevallen wel een taak? Ouders kunnen op eigen kosten ook een heel andere deskundige om advies vragen.

Mevrouw **Versnel-Schmitz** (D66) wees erop dat in de motie-Laning-Boersema werd gevraagd te onderzoeken of de raad ook eigener beweging een taak heeft bij een scheiding waar geen sprake kan zijn van een maatregel. Het is jammer dat de staatssecretaris daartoe nog niet heeft willen besluiten. Mevrouw Versnel achtte dat van belang om duidelijkheid te krijgen over de betekenis van verschillende processen voor dit wetsvoorstel.

Hoe kan de raad alleen op basis van de rol weten welke zaken voor hem van belang zijn?

De heer **Dijkstal** had grote moeite met het standpunt van de CDA-fractie. Het is volstrekt duidelijk dat dit wetsvoorstel alleen maar betrekking kan hebben op de huidige situatie. In die situatie lijkt het voorstel inderdaad een verbetering. Als de wetgevende macht straks tot een ander oordeel komt over de rol van de kinderrechter, van de raden, enz., zal dat uiteraard consequenties hebben voor dit wetsvoorstel, maar

ook voor vele andere wetten. De VVD-fractie had er in ieder geval geen bezwaar tegen dat het voorstel plenair wordt behandeld.

De heer **Van den Berg** kon de uiteenzetting van de staatssecretaris over aard en strekking van dit wetsvoorstel onderschrijven. Zijn fractie ziet dit als een stap in de goede richting en sluit daarmee niet uit dat er op basis van de kerntakendiscussie andere oplossingen mogelijk blijken die tot nieuwe wetsaanpassingen moeten leiden. Je moet wetgeving niet ophouden omdat er nog zoveel discussie over allerlei zaken wordt gevoerd.

Mevrouw **Van der Burg** was het ermee eens dat een deel van het raadsbeleid werd overgeheveld naar de rechters. Ook voor haar fractie ging dit te ver. Eerst moet dan maar op korte termijn de kerntakendiscussie worden afgerond, die thans binnen de raad voor de kindbescherming zelf, maar ook binnen het ministerie van Justitie wordt gevoerd. Wanneer kan dat het geval zijn?

Uiteraard was ook de PvdA-fractie voor het terugdringen van bureaucratie, maar zij betwijfelt of dat door dit wetsvoorstel echt zal gebeuren. Zou de bestaande bureaucratie ook niet kunnen worden teruggedrongen door aanpassing van het bestaande organisatiebesluit van de raad voor de kindbescherming?

Volgens de **staatssecretaris** was en bleef het altijd mogelijk om op eigen kosten een advies van een deskundige te vragen. Hij vroeg zich af, waarom mevrouw Laning zich zo verzet tegen deze stap op dit moment, te meer omdat de kerntakendiscussie daarmee niet in een bepaalde richting wordt gestuurd. Het gaat om een raad voor de kindbescherming die het belang van het kind voor ogen heeft. Het wordt hem nergens verboden om een advies uit te brengen. Als de CDA-fractie het ermee eens is dat de raad adviseert als de rechter dat vraagt, dat hij facultatief mag adviseren als de rechter het niet vraagt, maar tegelijkertijd een verplichte advisering overeind wil houden, zou dat strijdig met de motie zijn. De staatssecretaris stelde dat de raad zal adviseren als het gaat om een maatregel, sterker nog, dat de raad meestal zelf de verzoeker zal zijn en derhalve met een rapport zal komen.

Hij wees erop dat een wet niet kan worden gewijzigd door een wijziging van een organisatiebesluit. De wet schrijft op dit moment iets dwingend voor, terwijl dat in de praktijk niet altijd nodig is. Met dit voorstel wordt beoogd daaraan een eind te maken.

De staatssecretaris herhaalde dat dit wetsvoorstel dateert voor de drie grote rapporten over het justitiële jeugdbeleid. Het heeft de voorgeschreven procedure gevolgd en het zou dan ook tot een beslissing moeten komen. Hij kan niet inzien in welk opzicht een dergelijke beslissing schadelijk zou kunnen zijn voor wat dan ook. Regering en Kamer moeten vertrouwen hebben in de mensen die met de wet omgaan. De raad voor de kindbescherming neemt zijn taak serieus en als iets als kerntaak wordt gezien, zal hij dat zeker uitvoeren. Dat geldt evenzeer voor de rechter. Is het dan nodig om de raad dwingend op te leggen in alle gevallen te adviseren, terwijl er toch van uit mag worden gegaan dat de raad dat doet als dat naar zijn oordeel in het belang van het kind nodig is? Hij zal dat in de praktijk als een kerntaak beleven en dat zal ook blijken uit de wijze van adviseren. Het wetsvoorstel is er alleen maar op gericht om weg te halen wat als een plicht in de wet staat en wat in de praktijk als een last wordt ervaren, namelijk in die gevallen adviseren waarin dat echt niet nodig is. Vindt de rechter het nodig, vindt de raad het nodig, het advies zal er komen, vindt een van beide het nodig, het advies zal er komen, vindt geen van beide het nodig, het advies zal achterwege blijven. De staatssecretaris was ervan overtuigd

dat de raad voor de kindbescherming in alle gevallen waarvan de CDA-fractie vindt dat die tot de kerntaak behoren ook zal adviseren. Hij acht het ondenkbaar dat een raad dan zou verzaken. Het lijkt hem in ieder geval overbodig dat dwingend in de wet vast te leggen. De raden voor de kindbescherming, de (gezins)voogdij-instellingen en reclasering voeren thans met elkaar die kerntakendiscussie. Die heeft tijd nodig en in de tussentijd kan dit wetsvoorstel dienen dat niemand schade doet, de bureaucratie kan terugdringen en geen belangen schaadt. Het is dan ook niet in te zien waarom dat niet plenair kan worden behandeld. Desgewenst kan de Kamer altijd haar recht van amendement gebruiken.

De voorzitter van de vaste Commissie voor justitie,
Swildens-Rozendaal

De voorzitter van de bijzondere Commissie voor het jeugdwelzijnsbeleid,
Lankhorst

De griffier voor dit verslag,
Coenen